

Bogdan

Vasile Alecsandri

Lăpușneanu cel cumplit
Stă pe scaun poleit.
Curtea-i plină de boieri,
Vornici, hatmani, vistieri
Ce se-nchină Domnului
Și se tem de ura lui
Că ura lăpușnănească
E pieire boierească.
Iată, mări, că deodată
Un luceafăr se arată
Cu chip vesel și domnesc
Și cu mersul voinicesc!
Cine-i mândrul tinerel,
Care-i tras printr-un inel?
E Bogdanul cel glumeț
Și la luptă îndrăzneț,
Și de carte cărturar
Și de arc bun săgetar.
El în sală-naintează
Și la Domnu-ngenunchează,
Apoi zice: „Mă rog ție,
Taică, Doamne din domnie,
Voie dă-mi să iau soție
Ursita ce-mi place mie.
Ea nu-i fată de-mpărat
Și-i chiar de litean bogat
Și de lege lepădat,
Da-i fecioară ca o stea,
Mândră ca o pășărea,
Dulce ca o floricea,
Și sufletul meu o vrea!”
Lăpușneanu se-mblânzește
Și din gură-așa grăiește:
„Dragul tatei, mergi cu bine,
Voie tu ai de la mine!”
Astfel zice și-l sărută
Ca pe-o floare-n sân crescută,
Și pocloanele-i gătește
Și pe cale mi-l pornește
Cu o sută de nuntași,
Toți aleși din tăbărași.

Nuntașii încălecau,
Cu Bogdan vesel plecau,
Ei plecau pe la Sân-Petru.
Ș-ajungea pe la Sân-Metru
La liteanul cel bogat
Și de lege lepădat.
Iar liteanul de-i vedea
Poarta curții închidea
Și-n lanțuguri o lega
Și din gură-așa striga:
„Care este mirele,
Mirele, ginerele,
Sară el zidurile,
Să deschidă porțile!”
Cât Bogdan îl auzea,
De sârg mi se repezea,
Calul își înfierbânta
Ș-un răpez voinic îi da.
Calul rândunel zbura
Și în curte că era!
Iar în curte cum sărea,
Bogdan timpul nu pierdea,
Poarta curții deschidea
Și nuntașii toți intra.
Liteanul că se mira
Și mustața-și răsucea
Și din gură iar zicea:
„Care este mirele,
Mirele, ginerele,
Sară el teancurile
Să-și ia postavurile!”
Cât Bogdan îl auzea,
Calul iar își repezea,
Peste teancuri el zbura,
Apoi le desfășura,
Și le da pe la nuntași
Care-n lupte sunt frunțași,
Cum era și nuntașul
Așa-i da și postavul.
De era el înălțior,
Îi da postav roșior,
Să fie strălucitor.
De era el medior,
Îi da postav gălbior,
Ca să-l prindă binișor.
De era el mititel,
Îi da postav albăstrel,
Ca să se mândrească-n el!

III

Liteanul se bucura,
El în casă că intra,
Lui Bogdan că arăta
Trei copile tot de-un stat,
Tot de-un chip asemănat.
Albe gingaşe tustrele
Ca trei flori de viorele.
Domnul tânăr le privea,
Cu ochi dulci care sticlea,
Iar liteanul mi-i zicea:
„Care este mirele,
Mirele, ginerele
Cunoască-şi el mireasa,
Cunună-se cu dânsa!”
Bogdan mintea nu-şi pierdea,
Inel din deget scotea,
Pe covor îl arunca
Şi din gură cuvânta:
„Care-mi este mireasa,
Să mă iubesc cu dânsa,
Culeagă-mi ea inelul,
Inelul cu degetul,
Căci am sabia-nsetată
Ce doreşte cap de fată”.
Din trei două nici mişca,
Iar mireasa se pleca,
Pe covor îngenunchea,
Ca o floare se-ndoia,
Şi inelul culegea
Şi-n degetel şi-l punea.
Ochii mirelui sticlea,
Inima-i se-nveselea.
El mireasa-şi ridica,
Pe ochi dulce-o săruta
Şi pe braţe mi-o purta
Şi-n rădvan că o punea
Şi spre ţară purcedea.
După ei încă venea
Car mare cu druştele,
Grădina cu florile
Şi o sută de nuntaşi,
Toţi aleşi din tăbăraşi.
Ei plecau pe la Sân-Metru
Ş-ajungeau pe la Sân-Petru
Şi pe loc cât ajungeau,
Mândră nuntă că făceau,

POEZII ONLINE

Vestele de se duceau
La vecini și-n depărtări,
Peste nouă țări și mări!